

kan sige, at det er den amerikanske holdning, det er hele den internationale koalitions holdning, at olien tilhører det irakiske folk, og at pengene fra olien skal gå til det irakiske folk. Det er meget klart.

Villy Søvnald (SF):

Det kan godt undre lidt, at statsministeren er så sikker på de garantier, for hvis statsministeren læser, hvad et nuværende medlem af den amerikanske administration tidligere har sagt, er sagen sådan set meget enklere. Derfor synes jeg måske, statsministeren burde eje tvivlens nådegave og prøve at læse op på kilder fra den amerikanske administration.

Jeg vil godt komme med et kort citat. Paul Wolfowitz, den amerikanske viceforsvarsminister, sagde i 1992:

»Adgangen til vitale ressourcer, primært olien i Den Persiske Golf, er så afgørende for USA, at det begrunder planer for en militær intervention af Irak.«

Jeg tror, det vil være forkert ramt, hvis man beskylder Wolfowitz for at være antiamerikansk; det tror jeg heller ikke statsministeren ville. Han tilhører jo flokken af det yderste højre, der nu har taget magten i USA. Men han siger det sådan set meget klart, at USA har en interesse i olien, og derfor bør man sikre sig den vitale interesse ved at intervenere i Irak. Det siger han så tidligt som i 1992.

Hvordan kan det så være, at statsministeren så hårdhertet benægter det, som selv nuværende medlemmer af den amerikanske administration siger, nemlig at det kan have sin rigtighed? Er det ikke en lidt underlig position, statsministeren dermed stiller sig selv i, nemlig at forsvarer noget, som de selv har givet udtryk for tidligere var deres hensigt? Det er det ene spørgsmål.

Det andet spørgsmål er: Hvis man så kigger på den faktiske opbygning af det sted, olieindtægterne skal administreres fra, så skal det foregå i et irakisk fond, der kontrolleres af besættelsesmagterne, i det her tilfælde USA og England. De bestemmer suverænt pengenes anvendelse. Pengene opbevares i den irakiske centralbank, der i øvrigt administreres af en direktør, der er tidligere vicefinansminister. Er det så ikke en fantastisk påstand, statsministeren kom med lige nu?

Formanden:

Hr. Keld Albrechtsen som medspørger.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes ikke, man kan beskyldte statsministeren for på nogen måde at svare klart på spørgsmålet eller overhovedet svare på det.

Derfor vil jeg godt spørge statsministeren, om det ikke rent faktisk er sådan, at det er USA, der bestemmer, hvilke firmaer der får kontrakter, herunder hvilke danske firmaer der også bliver indbudt – vi har jo noteret os en indbydelse til A. P. Møller – og om det ikke også i realiteten er USA, der i dette administrative organ bestemmer, hvad indtægterne ved olieproduktionen derefter skal bruges til.

Kl. 13.45

Hvis statsministeren er nødsaget til at bekæmpe de to ting – og det tror jeg statsministeren er nødt til, for det er i hvert fald noget, som internationalt er almindeligt kendt – må statsministeren vel også indrømme, at så er der ikke styr på, hvordan den irakiske befolkning nogen sinde skal få kontrol med sine egne indtægter og sine egne rigdomme. Jeg synes ærlig talt, statsministeren burde gå lidt ind i svaret, men det er måske hensynet til bestemte danske selskaber, der gør, at statsministeren ikke er interesseret i at gå ind i en realitetsdiskussion i den her sag?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg kan sige til hr. Villy Søvnald, at under de samtaler, jeg har haft under mit besøg i USA, er der ikke fra nogen sider givet udtryk for, at amerikanerne skulle have nogen interesse i at sætte sig på de irakiske olieindtægter. Tværtimod er det en udtalt og udtrykt holdning, som jeg naturligvis deler, at olien tilhører det irakiske folk, og at oliepengene skal gå til det irakiske folk. Sådan er det.

Derfor må jeg også sige til hr. Keld Albrechtsen, at man jo så er nødt til at tage hensyn til, at lige i øjeblikket er der altså ikke en egentlig irakisk regering, det er der jo ikke. Der er en udenlandsk militær tilstedeværelse, og samfundet skal køre, og man er jo nødt til så at arrangere sig på en sådan måde, at olieindtægterne bliver samlet op og kan bruges til gavn for det irakiske samfund. Men i samme øjeblik der er etableret en irakisk regering, en legitim irakisk regering, er det selvfølgelig også den, der har kontrollen med pengene. Men hensigten er altså, at penge skal gå til det irakiske folk.

Villy Søvnald (SF):

Jeg vil godt prøve igen, for statsministeren ved udmærket godt, at ét er, hvad man siger ved